

Arrest

nr. 127 084 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 september 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 november 2013 en 20 februari 2014.

1.3. Op 7 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.M.H. (...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Zangabad, gelegen in Panjwayi district van de provincie Kandahar afkomstig te zijn. U bent een 22-jarige, ongehuwde, soennitische moslim. U woonde samen met uw moeder, uw twee zussen en uw broer. Uw moeder is van tadjiekse afkomst. Uw vader, die pashtoun was, is lange tijd geleden overleden. U bent naar school gegaan tot de twaalfde klas. U heeft gewerkt als schoenmaker tot u in 2009 werd aangenomen in de New Kabulbank in Kandahar-stad. Hier werkte u in het begin als loopjongen maar u werd uiteindelijk loketbediende. Tijdens de periode dat u werkte voor de bank huurde u een kamer in de stad Kandahar. U spreekt Dari, een beetje Pashtou en een beetje Engels.

Uw problemen begonnen in de maand djedi (december 2012 /januari 2013) toen onbekenden u na uw werk in de bank tegenhielden en fouilleerden. Ze ontdekten bewijzen dat u in de bank werkte, sloegen u, blinddoekten en boeiden u en namen u mee in een wagen. Na enige tijd gereden te hebben stopte de wagen en stapten de mannen uit. U hoorde geweerschoten. U slaagde erin uw blinddoek af te doen en de autodeur te openen. U vond een stuk glas waarmee u zichzelf bevrijdde van de handboeien. U liep lange tijd tot u een benzinstation tegenkwam waar u een lift naar de stad vroeg. Aangekomen in uw kamer bleef u drie dagen thuis. Na deze drie dagen ging u terug een week werken waarna u aan uw baas verlof vroeg. Twee weken na uw laatste werkdag verliet u Afghanistan.

Op 15 september 2013 kwam u aan in België, waarna u op 17 september 2013 asiel vroeg. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u vreest vermoord te worden door de taliban.

U maakte daags na het eerste gehoor op het CGVS volgende documenten over: uw taskara, twee kaarten uitgereikt door de New Kabulbank, een certificaat in verband met een opleiding uitgereikt door Kabul Bank Training Center, vijf foto's en een document geschreven door de malik van Zangabad waarin uw problemen worden bevestigd en een brief van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielerelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Hoewel het CGVS niet in twijfel trekt dat u in Afghanistan werkzaam bent geweest in het bankwezen, kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u afkomstig bent uit Panjwayi en dat u in het filiaal van de bank in de stad Kandahar heeft gewerkt.

Met betrekking tot uw verklaringen over het district Panjwayi, waarvan u stelt afkomstig te zijn, vallen volgende zaken op.

Zo stelt u dat er **geen rivieren** stromen door uw district, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt het tegendeel blijkt. Hoewel u weet dat 'Argandab' de naam is van een rivier, ontkent u dat deze rivier door uw district stroomt. Dit is zeer eigenaardig aangezien deze rivier zelfs zeer dicht bij het dorp waarvan u zegt afkomstig te zijn stroomt (CGVS, 20 februari 2014, 3 en 7).

Wanneer u verder wordt gevraagd **welke dorpen** u tegenkomt op de weg van uw dorp Zangabad naar het districtscentrum geeft u de namen op van drie dorpen, met name Ibrahimkhel, Alikozai en Najiban (CGVS, 21 november 2013, 4). Geen enkele van deze dorpen wordt echter op of langs deze weg teruggevonden in de aanwezige bronnen. Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat u deze drie zelfde dorpen opgeeft wanneer u later gevraagd wordt welke dorpen u tegenkomt tussen het districtscentrum van Panjwayi en de stad Kandahar (CGVS, 20 februari 2014, 8). Dit doet het vermoeden rijzen dat uw antwoorden een ingestudeerd karakter hebben.

Vreemd genoeg kent u verder niet het dorp Dabak, dat wel degelijk langs de weg naar het districtscentrum ligt, noch heeft u gehoord van Sharakhan, een dorp dat grenst aan uw eigen dorp (CGVS, 20 februari 2014, 9).

Waar u bovendien tijdens het eerste gehoor stelt dat het 50 minuten met de auto rijden is van uw dorp naar het districtscentrum (CGVS, 21 november 2013, 4) stelt u tijdens het tweede gehoor dat u over deze afstand met een auto een half uurtje doet (CGVS, 20 februari, 3). Deze verschillende inschatting van de afstand van uw eigen dorp naar het districtscentrum is opvallend, gezien u dit traject twee keer per maand aflegde wanneer u van Kandahar stad naar huis ging en terug (CGVS, 21 november 2013, 3).

Gevraagd naar de **omliggende districten** van Panjwayi kan u niet eens een begin van een antwoord geven. U stelt hierbij dat u daar nooit naartoe ging (CGVS, 20 februari 2014, 7). Van iemand die praktisch heel zijn leven in het district Panjwayi heeft gewoond kan verwacht worden dat hij een accurater beeld kan geven van de ligging van zijn district binnen de provincie Kandahar.

Wanneer u bovendien een **foto** wordt getoond van 'Panjwayi district street' bent u niet zeker van wat u ziet. U bent "50 %" zeker dat deze foto een beeld laat zien richting uw district (CGVS, 20 februari 2014, 11). Van iemand die praktisch heel zijn leven in deze regio heeft doorgebracht mag deze twijfel verbazen, temeer deze foto de hoofdstraat van het districtscentrum afbeeldt.

Verder verklaart u dat er in uw district geen **grote gevechten** plaatsvonden tussen de taliban en de buitenlandse troepen (CGVS, 20 februari 2014, 6). Dit wordt echter tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo vond er ondermeer in 2006 een grootschalige operatie van de Canadese troepen plaats, gekend onder de naam Battle of Panjawi, met meer dan honderd gevechtsvliegtuigen en helikopters en waren er zware gevechten in de omgeving van het districtscentrum van Panjwayi. Van een aanval van de taliban op het districtscentrum van Panjwayi bent u evenmin op de hoogte (CGVS, 20 februari 2014, 10). Het is weinig waarschijnlijk dat deze gebeurtenissen ongemerkt aan u konden voorbij gaan.

Daarnaast heeft u wel degelijk gehoord over het **incident** waarbij een Amerikaanse soldaat Afghaanse burgers om het leven bracht, maar u weet niet dat de moorden hebben plaatsgevonden in twee verschillende dorpen (CGVS 21 november 2013, 11). Dit is vreemd aangezien deze feiten plaatsvonden in uw eigen district Panjwayi en men kan aannemen dat er over zulke gruwelijke gebeurtenissen wordt gepraat. Van een ander incident waarbij er burgerslachtoffers vielen in uw district bent u niet op de hoogte. Dit alles is hoogst merkwaardig gezien de hoge mate van geweld in deze regio.

Op de vraag waar in uw regio **basissen van de buitenlandse troepen** liggen, antwoordt u dat er één basis is en dat die bij het districtshuis van Panjwayi ligt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er meerdere basissen zijn in uw district, waarvan er zich zelfs één in uw eigen dorp bevindt (CGVS 21 november 2013, 11). Dat u deze basis onvermeld laat, is bijzonder opmerkelijk.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw kennis over de **etnische bevolkingsgroepen** die in uw regio wonen beperkt is. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de grootste bevolkingsgroep die de provincie Kandahar bevolkt de pasthounstammen zijn. Toch kan u in het geheel niet correct benoemen welke de grootste pashtounstammen in uw regio zijn. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS noemt u als pashtounstammen in uw regio "Lalai, Sikelcha, Sarwan khan, Nani agha" en stelt dat de grootste pasthounstam die in de provincie Kandahar woont "Haji Agha Lalai Dastgiri" is (CGVS, 21 november 2013, 5). In het tweede gehoor noemt u naast de Sikelcha dan weer de Barakzai en de Alikozai stammen en is Haji Agha Lalai Dastgiri geen stam meer maar een bekend figuur van een grote stam en vertegenwoordiger van de vredesraad van Kandahar (CGVS, 20 februari 2014, 9). Het is een opmerkelijke vaststelling dat uw antwoorden tijdens de verschillende gehoren dermate van elkaar verschillen en dat u tijdens het tweede gehoor plots wel de bekende Barakzai en Alikozai stam kan opnoemen, terwijl u geen beter beeld kon geven van de pashtounstammen tijdens het eerste gehoor.

Op de vraag tot welke stam uw vader, zelf een pashtoun, behoort, antwoordt u dat dit de "Haji Agha Kalai". Na de opmerking dat Kalai 'dorp' wilt zeggen, verbetert u zichzelf en stelt u dat uw vader tot de Haji Agha stam behoort. Op de vraag tot welke stam president Karzai behoort, die afkomstig is uit Kandahar, kan u enkel zeggen dat hij geen Barakzai is (CGVS, 20 februari 2014, 9). Ook van Gul Agha Shirzai, lang de gouverneur van Kandahar, weet u niet van welke stam hij afkomstig is (CGVS, 21 november 2013, 12). U weet niet dat Gul Agha Shirzai tot de Barakzai stam behoort, waarvan hij wordt beschouwd het meest prominente lid te zijn. Indien u, zoals u beweert, heel uw leven in de provincie Kandahar heeft gewoond, is het weinig aannemelijk dat u geen beter beeld kan geven van de verschillende pashtounstammen en hun bekende figuren, wetende dat de samenleving en machtsverhoudingen in Afghanistan, en zeker in Kandahar, in grote mate gestoeld zijn op de tribale groepen en hun onderlinge relaties.

Daarnaast en niet in het minst wil het CGVS opmerken dat het bijzonder vreemd is dat u, als Darisprekende die opgroeide in het Pashtou gedomineerde Kandahar, zich enkel een beetje kan uitdrukken in **het Pashtou** (CGVS, 21 november 2013, 5). Dat u enerzijds slechts in beperkte mate het Pashtou machtig bent en anderzijds uw ganse leven in Kandahar zou hebben gewoond en bovendien een commerciële functie uitoefende in een bank in Kandahar stad, is eens te meer zeer opmerkelijk.

Uw povere kennis van de **prominenten** van uw district en bij uitbreiding van de provincie Kandahar maakt uw afkomst uit de provincie Kandahar verder twijfelachtig. Op de vraag wie de gouverneur was van Kandahar na de val van de taliban antwoordt u terecht dat dit Gul Agha Shirzai was. Buiten het feit dat hij van Kandahar afkomstig is en nu gouverneur is in Nangarhar kan u echter geen bijkomende informatie geven over deze persoon (CGVS 21 november 2013, 12). Op de vraag wie hem heeft opgevolgd antwoordt u dat dit Ahmad Wali Karzai was. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Ahmad Wali Karzai nooit provinciegouverneur is geweest en dat de opvolger van Gul Agha Shirzai in werkelijkheid Yousef Pashtun was. Daarenboven zijn er nog twee andere

personen gouverneur van Kandahar geweest, namelijk Haji Assadullah Khalid en Rahmatullah Raufi alvorens dit ambt in handen kwam van de door u genoemde Tooryalai Wesa (CGVS 21 november 2013, 12). Van mullah Naqib, de grote tegenstander van Gul Agha Shirzai in Kandahar, heeft u bovendien nog nooit gehoord (CGVS, 20 februari 2014, 9). Ondanks het feit dat u afkomstig zegt te zijn van Panjwayi en er de eerste 18 jaar van uw leven heeft gewoond, uw familie er nog steeds woont en u maandelijks naar uw ouderlijk huis ging (CGVS, 3), weet u verder niets over Sayed Fazuldin Agha buiten het feit dat hij districtshoofd is (CGVS 21 november 2013, 11). Nochtans wordt deze man gezien als een van de meest succesvolle districtshoofden van heel Afghanistan, waardoor hij reeds lang een doelwit was van de taliban en uiteindelijk door hen werd vermoord in januari 2012. Moest u werkelijk afkomstig zijn van Panjwahi mag verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Ook de naam Abdullah Wakil zegt u niets (CGVS, 21 november 2013, 12) terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat deze persoon de taliban schaduwgouverneur van Panjwayi is. Het feit dat u zijn naam nog nooit heeft gehoord, doet opnieuw vragen rijzen met betrekking tot uw herkomst. Dat u wel degelijk weet dat Abdul Razziq de 'commandant van de veiligheid van Kandahar' is (CGVS 21 november 2013, 11), maar de naam van zijn voorganger nl. Khan Mohammed Mujahed u volkomen vreemd is, is wederom bevreemdend (CGVS 21 november 2013, 12) en wijst op het ingestudeerd karakter van uw verklaringen. Des te meer omdat deze laatste persoon, na eerdere mislukte pogingen, tijdens zijn functie in het politiehoofdkwartier werd vermoord.

Ook aan uw verblijf van vier jaar in Kandahar stad kan weinig geloof worden gehecht. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u niet ver van de Kabulbank woonde, namelijk in de **wijk Mirwais Mina**, in de Shahr-e Naw ('nieuwe stad') (CGVS, 21 november 2013, 3 en 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Mirwais Mina een buurt is gelegen ten oosten van Kandahar stad, buiten het stadscentrum, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen. Tijdens het tweede gehoor ontkent u bovendien vreemd genoeg dat u in de buurt Mirwais Mina woonde (CGVS, 20 februari 2014, 10). Deze tegenstrijdigheid omtrent uw verblijfsplaats in de stad Kandahar doet ernstige vragen rijzen omtrent uw daadwerkelijk verblijf in de stad.

Wanneer u wordt gevraagd of er een bepaalde wijk in de stad Kandahar is waar **veel darisprekenden** wonen, antwoordt u dat dit in Topchi het geval is (om er meteen aan toe te voegen dat dit geen stadsdeel is maar de naam waarmee darisprekende sjiieten worden aangeduid - CGVS, 21 november 2013, 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter niet dat er een wijk bestaat in Kandahar met de naam Topchi. De wijk Kabul Shah, waarvan het geweten is dat er veel darisprekenden wonen, laat u dan weer onvermeld. Als lid van de darisprekende minderheid in een stad als Kandahar is dit vreemd. Een andere bekende wijk in Kandahar, Topkhana kent u evenmin. Volgens u is Topkhana een andere naam voor sjiieten uit het district Sarai, die 'Topkhana' of 'Topchi van Sarai' worden genoemd. Wanneer er vervolgens wordt gevraagd of Sarai dan een buurt is van Kandahar, antwoordt u dat dit "misschien" zo is, maar zegt u het zelf niet gehoord te hebben.

Hoewel u verder al wel gehoord heeft van de wijk Aino Mina, kan u deze wijk niet situeren binnen de stad Kandahar, noch kan u beschrijven welke plaatsen of kruispunten u tegenkomt op weg van de nieuwe naar de oude stad (CGVS, 20 februari 2014, 10-11). Deze antwoorden zijn uiterst bevreemdend en geven uw beperkte kennis over de buurten in Kandahar stad weer, wat moeilijk te rijmen valt met een verblijf in de stad van bijna vier jaar.

Op de vraag welke **radiostations** uitzenden in Kandahar antwoordt u slechts BBC radio en Azadi, hetgeen net twee radiostations zijn die niet alleen in gans Afghanistan uitzenden, maar ook een internationaal bereik hebben. Op de vraag of er misschien nog andere radiostations zijn die in Kandahar uitzenden antwoordt u ontkennend, terwijl uit de informatie waaruit het CGVS beschikt blijkt dat er minstens nog twee nationale en zeven lokale radiostations uitzenden in Kandahar. Van **lokale kranten** heeft u evenmin gehoord (CGVS, 21 november 2013, 12-13). Het is weinig geloofwaardig dat iemand die heel zijn leven heeft doorgebracht in de provincie Kandahar, er twaalf jaar naar school is geweest en er werkzaam was als loketbediende in een van de bekendste banken van Afghanistan geen enkele plaatselijke krant of radiostation kan opnoemen.

Ook over de **ontsnapping van gevangenen** uit de gevangenis van Kandahar, een gebeurtenis die het wereldnieuws haalde, weet u enkel te vertellen dat het drie jaar geleden is gebeurd en dat ze langs een tunnel zijn gevlucht. Verdere details kan u niet geven. Zo weet u bijvoorbeeld niet of ze hulp gekregen hebben van buitenaf, noch weet u de naam van de gevangenis waaruit ze zijn ontsnapt (CGVS, 21 november 2013, 12). Gezien de grootsheid van het incident kan van iemand die in Kandahar leeft en werkt minstens iets van bijkomende informatie verwacht worden. Van de **koranverbranding** en de daaropvolgende protesten herinnert u zich dan weer helemaal niets, terwijl duizenden mensen in Kandahar op straat zijn gekomen (CGVS, 20 februari 2014, 9). Het is ten zeerste merkwaardig dat u dit volledig kon ontgaan.

U verklaarde in de stad Kandahar verbleven te hebben omwille van uw werk in de New Kabulbank. Gevraagd naar andere **kantoren van de New Kabulbank** in Kandahar antwoordt u dat er

nog een ander kantoor is en stelt u vaagweg dat dit ver van jullie kantoor, ergens buiten de stad, in een buitenlandse militaire basis was. U weet echter niet hoe die buitenlandse militaire basis noemt of wie er op die basis aanwezig is, noch weet u wanneer dat kantoor is opengegaan (CGVS 21 november 2013, 9). Dit is zeer opmerkelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er op 25 juli 2012 een nieuw kantoor is opengegaan in Kandahar en dit op het "Joint regional Afghan National Police Center". In tegenstelling tot hetgeen u verklaarde is dit geen buitenlandse militaire basis, maar het grootste trainingscentrum van de Afghaanse Nationale Politie binnen Afghanistan. Indien u daadwerkelijk werkzaam was in het bankkantoor in Kandahar zou u hiervan op de hoogte zijn aangezien de opening van dit kantoor een rechtstreekse impact had op de uitoefening van uw beroep. U verklaarde immers dat u het loon uitbetaalde van overheidspersoneel, waaronder politiebeambten (CGVS 21 november 2013, 9 en 14) en dat u dit deed samen met één andere collega (CGVS 21 november 2013, 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt inderdaad dat leden van de nationale politie naar het kantoor van de New Kabulbank in de stad Kandahar dienden te gaan om hun loon te ontvangen, hetgeen ernstige veiligheidsrisico's met zich meebracht. Door de opening van het nieuwe kantoor werd dit veiligheidsprobleem opgelost. De informatie waarover het CGVS beschikt spreekt van 5000 mensen die van dit nieuwe kantoor gingen gebruik maken, en die bijgevolg voor de uitbetaling van het loon niet meer naar het kantoor in Kandahar stad dienden te komen. Gelet op het feit dat u daar verklaart gewerkt te hebben tot de eerste week van dalwa (dit is eind januari) 2013 en het kantoor op het trainingscentrum is geopend op 25 juli 2012, kan niet worden aangenomen dat u hiervan niet op de hoogte bent. Bovendien werd u expliciet gevraagd of overheidspersoneel, waaronder politiebeambten, steeds naar uw bankkantoor dienden te komen om hun salaris te ontvangen. U bevestigde dit en stelde dat er voor hen geen enkele andere manier was om hun loon te krijgen (CGVS 21 november 2013, 14), wat aldus duidelijk wordt tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt.

U werd verder gevraagd of er in de buurt van het bankkantoor waar u werkzaam was **aanslagen** werden gepleegd. U bevestigde dit en u verwijst naar een aanslag die plaatsvond na uw vertrek uit Afghanistan. U heeft geen weet van eerdere aanslagen (CGVS 21 november 2013, 9-10). Nochtans werd er in december 2010 een zelfmoordaanslag gepleegd in de buurt van het bankkantoor waar u werkte. Bij deze aanslag kwamen drie mensen om en raakten 26 anderen gewond. Aangezien u verklaarde in het bankkantoor te werken sinds januari 2010 kan deze aanslag niet aan u voorbij zijn gegaan.

Met betrekking tot de **locatie van het bankkantoor** waar u werkzaam was stelt u dat het zich in een doodlopende straat bevindt (CGVS 21 november 2013, 13). Ook dit wordt tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt. Op de vraag of er in de buurt van de bank een marktplaats is, antwoordt u tijdens het eerste gehoor ontkennend (CGVS 21 november 2013, 9), terwijl het tegendeel waar is. Wanneer u echter tijdens het tweede gehoor de omgeving van de bank beschrijft verklaart u plots dat er wel degelijk een bazaar in de buurt is (CGVS, 20 februari 2014, 10). Aangezien u verschillende jaren in de bank verklaarde gewerkt te hebben doen uw gebrekkige en verschillende verklaringen wederom vragen rijzen.

Op de vraag of u enkele bekende **restaurants** in Kandahar stad kan opnoemen stelt u hiervan geen idee te hebben omdat er in de bank een kok was die voor jullie eten klaar maakte, en als hij ziek was gingen de loopjongens eten halen (CGVS, 20 februari 2014, 6 en 12). Aangezien u verschillende jaren in de stad verbleven hebt, is het desalniettemin merkwaardig dat u geen enkel restaurant kan opnoemen. Bovendien zegt u zelf als loopjongen begonnen te zijn binnen de bank (CGVS 21 november 2013, 8), wiens taak het volgens uw verklaringen blijkbaar ook was om beurtelings eten te gaan halen bij afwezigheid van de kok.

Rekening houdend met al deze elementen komt het CGVS tot het besluit dat u, hoewel u over een zekere kennis van Panjawi en Kandahar stad beschikt, deze kennis dusdanig beperkt en eenzijdig is dat er aan uw beweerde herkomst en verblijf in deze regio geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontszeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en

Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de koren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara kan immers niet getuigen van uw verklaarde verblijf in Afghanistan. Noch uw kaarten van de New Kabulbank, noch uw certificaat van opleiding, noch de door u overgemaakte foto's tonen een tewerkstelling in Kandahar stad aan. Het document van de dorpsoudste waarin uw problemen worden bevestigd heeft een gesolliciteerd karakter waardoor er geringe bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien dient met betrekking tot de door u voorgelegde documenten opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Betreffende de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, voert verzoeker in een enig middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing en verzoekt hij het opnieuw onderzoeken van de aanvraag. Hij voert een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft geantwoord dat hij geen gegronde vrees had, terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de bovengenoemde wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing eisen, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) besluit om zijn asielaanvraag af te wijzen wegens het niet aannemelijk karakter ervan. Nadat verzoeker citeert uit de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de door hem voorgehouden regio, benadrukt hij dat hij hier niet mee akkoord kan gaan, dat hij uitvoerig werd geïnterviewd zonder dat er echter ooit ten gronde werd onderzocht waarom hij bepaalde antwoorden gaf, dat hij niet of niet voldoende werd geconfronteerd met de beweringen van het CGVS waardoor het CGVS verkeerde gevolgtrekkingen maakt. Voorts meent verzoeker dat het niet aannemelijk karakter een puur subjectieve benadering is die niet gesteund kan worden op objectieve feiten, dat het CGVS zich in hoofdzaak dient te beperken tot objectieve gegevens, dat op geen enkel ogenblik tijdens het interview is komen vast te staan dat er onvoldoende elementen voorhanden waren om te kunnen beslissen aangaande de dossiers, wel in tegendeel, dat de redenering van het CGVS er op neer komt dat alle wegen naar Rome leiden, maar men dus om van A naar B te gaan verplicht via Rome moet gaan, hetgeen uiteraard een verkeerde gevolgtrekking is.

Verzoeker geeft aan dat hij al het mogelijke doet om documenten voor te brengen en in de loop van de procedure zal trachten alsnog deze te bekomen en voor te leggen. Hij vervolgt dat hij bovendien een nieuw stuk voorlegt welke de tewerkstelling binnen de bank kan ondersteunen, dat het CGVS vrijstaat om bij de bank (nationale bank van Afghanistan) navraag te doen over zijn effectieve tewerkstelling.

Hij meent dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat zij voldoende redenen hadden en hebben om minstens te vermoeden dat hun leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst, dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging', dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, dat het ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke bedreigingen te bestrijden. Verzoeker wijst er op dat het bewijzen van een gegronde vrees vaak een moeilijke zaak is, dat asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Hij meent dat hij echter veel en gedetailleerde informatie gegeven heeft, geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van het CGVS, zonder enige terughoudendheid en dat hij bovendien bereid is om alle bijkomende vragen te beantwoorden alsook dat het CGVS rekening moet houden met de sociale, culturele en andere omstandigheden eigen aan de zaak en aan de asielzoeker bij het beoordelen van de aanvraag, dat zoals reeds vermeld, het CGVS geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de eigenheid van de aanvrager, dat het CGVS de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft sterk de indruk dat het CGVS dit doel niet voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag, dat het CGVS denkt, leest en beslist in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen hij opgroeide en met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong, dat uit het interview duidelijk blijkt dat het CGVS op geen enkel ogenblik heeft getracht de waarheid te vinden, laat staan getracht heeft te achterhalen waarom hij zijn land heeft verlaten. Verzoeker is formeel, hij verliet zijn land omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Volgens verzoeker heeft het CGVS verschillende punten weerhouden waaruit zou moeten blijken dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, dat hoewel vele van deze punten een puur arbitraire beoordeling uitmaken van het CGVS, niet gesteund door feiten of internationale rapporten, niet anders dan vastgesteld kan worden dat hij vele elementen heeft doorleefd, hij vertelde hoe hij ze heeft ervaren en vaak ook op indirecte wijze is te weten gekomen. Hij meent dat het CGVS bij het grootste deel van haar analyse uitgaat van een zeer westerse benadering, daar waar de Afghaanse samenleving volledig anders is samengesteld en opgebouwd.

Verzoeker stelt dat hoewel het CGVS niet in twijfel trekt dat hij in Afghanistan werkzaam is geweest in het bankwezen, zij geen geloof hecht aan zijn bewering dat hij afkomstig is uit Panjwayi en dat hij in het filiaal van de bank in de stad Kandahar heeft gewerkt en stelt akte te nemen van de stelling van het CGVS dat er geen twijfel is nopens zijn tewerkstelling in de banksector. Verzoeker meent dat het gebrek aan geloof over zijn verblijfplaats manifest ongegrond is. Hij betwist dat er geen rivieren lopen in zijn

district en stelt dat het CGVS hier tracht een manifest verkeerde voorstelling te geven van de feiten, dat hij werd gevraagd of hij op weg naar zijn dorp, van zijn plaats van tewerkstelling een rivier tegenkwam, dat het antwoord op deze vraag negatief was en dat hem niet werd gevraagd of er rivieren in zijn district waren, dat het CGVS dan ook een verkeerde interpretatie geeft aan het interview.

Betreffende de dorpen langs de weg naar het districtcentrum, stelt verzoeker dat hij de namen van de drie dorpen gaf die het dichtst bij zijn dorp liggen, dat het CGVS het bestaan van deze dorpen betwist, dat hij bereid is aan de hand van luchtfoto's om de dorpen aan te duiden, dat het hier echter geen 'grote' dorpen betreft, dat de vraag ook was 'geef mij dorpen op weg naar', dat hij deze dorpen heeft gegeven, zoals deze voorkomen op de weg naar het districtcentrum.

Nopens het ingestudeerd karakter kan verzoeker enkel bevestigen dat de weg van zijn dorp naar het districtcentrum en deze naar Panjwayi tot op een T punt (in laatste van de drie dorpen) identiek is, dat er dan ook geen enkele reden is om te oordelen dat dit niet correct is, dat hij de dorpen aangaf, zelfs in correcte volgorde, dat het CGVS ook niet op basis van objectieve gegevens kan aantonen dat dit niet zo is, wel integendeel, dat het CGVS zich louter beroept op een subjectief element, dat door geen enkel objectief feit kan gestaafd worden, dat hij de plaatsen mocht vermelden op de bijgevoegde kaart, toegevoegd aan het verzoekschrift in een stuk 4. Verder stelt verzoeker dat Dabak een dorp is die niet op de weg ligt die hij nam om naar de stad te gaan, dat het CGVS heeft nagelaten te vragen hoe vaak hij naar het districtcentrum ging, waarbij hij zich de vraag stelt waarom hij zou gaan en stelt dat hij hier naartoe ging via een aangepaste weg omdat de tussenliggende regio voor hem door de taliban te onveilig was, dat hij een iets langere weg verkoos, waar hij kennissen had waar hij in geval van nood hulp kon vragen.

Betreffende de afstand tussen het dorp en het districtcentrum wijst verzoeker er op dat afstand tussen dorpen in Afghanistan een dynamisch gegeven is en geen vast element, dat veel afhangt van de weersomstandigheden, vervoersmiddel, wegcontroles, etc., dat dit ook in België het geval is, dat de afstand Gent-Brussel steeds identiek is, maar de verplaatsingstijd sterk afhankelijk is van het ogenblik van de dag (file), dat de inschatting nooit de afstand betrof maar wel de tijd om de afstand te overbruggen.

Aangaande de omliggende districten, geeft verzoeker aan dat hij deze wel kan en kon aangeven en deze heeft toegevoegd aan het plan.

Met betrekking tot de foto van 'Panjwayi district street', merkt verzoeker op dat het beeld dat getoond werd door het CGVS een algemeen beeld van een straat was, dat hij heeft aangegeven dat het de betrokken straat was maar dit niet met absolute zekerheid kon zeggen, dat het dan ook een teken is dat hij voorzichtig is geweest, niets meer en niets minder.

In verband met de motieven aangaande de grote gevechten in zijn district, benadrukt verzoeker dat hij 14 jaar oud was in 2006, dat het CGVS dit element vergeet in zijn beoordeling, dat hij aangaf dat er regelmatig incidenten en gevechten plaatsvonden, maar dat hij op 14-jarige leeftijd niet kon achterhalen welke de aard van deze gevechten waren. Betreffende het incident waarbij een Amerikaanse soldaat Afghaanse burgers om het leven bracht, merkt verzoeker op dat hij aangaf dat er een incident was en zelf aangaf waar dit gebeurde (exacte locatie), dat het CGVS ten onrechte meent te kunnen stellen dat hij hier geen kennis van had, dat hij dit element zelf heeft aangegeven als incident bij het CGVS.

Verder stelt verzoeker, met betrekking tot de basissen van buitenlandse troepen, dat hij effectief heeft aangegeven dat er basissen waren in de buurt van de hoofdstad en in de omgeving, dat hij echter niet alle basissen (6) kan benoemen zoals het CGVS meent te mogen verwachten.

Betreffende de motieven aangaande de etnische bevolkingsgroepen, stelt verzoeker dat hoewel hij geen Pashtoun is, hij dit wel begrijpt, dat er door het CGVS verwarring werd gezaaid door te vragen naar de stam van Karzai dan naar andere stammen in de stad, tot wie bepaalde personen behoorden, dat er nooit duidelijk is gevraagd welke stammen er zijn, wel tot wie is deze en zijn er nog anderen, zonder te zeggen waar, dat er ook andere vragen waren tijdens de stammen, van wie dit waren, vertegenwoordigers ervan, etc, dat tijdens het eerste gehoor meer de focus werd gelegd op andere elementen dan op het benoemen van andere stammen, dat de focus eerder naar personen ging dan naar stammen en hier veel twijfel en onduidelijkheid werd gecreëerd. Betreffende zijn kennis van het Pashtou, stelt verzoeker dat hij binnen de bank net werd aangenomen omwille van zijn kennis van het

Dari, niet het Pashtou, dat hij echter wel Pashtou begrijpt, dat er een Dari sprekende minderheid is in Kandahar.

Aangaande zijn kennis van de prominenten van zijn district en bij uitbreiding van de provincie Kandahar, stelt verzoeker dat het CGVS niet aangeeft waarom hij de in de motieven opgenomen informatie zou moeten kennen, dat hij hiervoor geen interesse had, dat hij wel kon aangeven wie de huidige functies bekleden, dat hij niet foutloos kan aangeven wie dat wel was, dat hij begrijpt dat bepaalde personen belangrijk zijn maar niet inziet waarom hij bij machte zou moeten zijn om deze allemaal foutloos te kunnen vermelden, dat het opnieuw een subjectieve beoordeling van het CGVS betreft die niet steunt op objectieve redenen waarom hij wel bepaalde informatie zou moeten kunnen geven.

Met betrekking tot de motieven betreffende zijn verblijf in de stad Kandahar en de wijk Mirwais Mina, meent verzoeker dat hij nooit aangaf in wijk Mirwais Mina te hebben gewoond, dat hij wel woonde in een straat genoemd naar de wijk of een sterk gelijkende naam, dat het CGVS verkeerdelijk van de veronderstelling is uitgegaan dat de straat en de wijk gelijk zijn, dat hij bovendien nooit werd gevraagd dit punt te verantwoorden, dat de bedoelde wijk eerder een stopplaats is, dat dit element snel ontdekt had kunnen worden door het CGVS en aan verzoeker worden voorgelegd, zeker nu er twee interviews hebben plaatsgevonden, dat hij ook op de luchtfoto zijn straat wenst aan te wijzen, welke dicht bij de bank gelegen is (zelfde blok, tussen hoofdstraten, dicht bij markt).

Aangaande de motieven met betrekking tot een bepaalde wijk in Kandahar waar veel Darisprekenden wonen, stelt verzoeker dat hij maar enkele Dari sprekende kennissen en vrienden had en dat dit voldoende was, dat hij elke 2 weken à elke maand naar zijn dorp ging waar zijn sociale bindingen zich bevonden. Betreffende de wijk Aino Mina, geeft verzoeker aan dat hij woonde in een deel van de stad, dat hij deze kan beschrijven en toelichten, dat het correct is dat hij niet alle delen van de stad kent of zich blind kan verplaatsen in deze delen.

Met betrekking tot de radiostations en de lokale kranten, wijst verzoeker er op dat hij het antwoord moet schuldig blijven en stelt hij dat door het CGVS (in de bestreden beslissing) niet werd opgenomen waarom dit essentieel is of waarom hij hierop zou moeten kunnen antwoorden.

Voorts stelt verzoeker, betreffende de ontsnapping van de gevangenen uit de gevangenis van Kandahar, dat hij dit inderdaad niet correct kon aangeven, dat dit op zich niet essentieel is, minstens dat het CGVS nalaat (aan te tonen) waarom dit wel essentieel zou moeten zijn. Hij stelt dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij bepaalde informatie geeft, dat echter niet moet en kan verwacht worden dat hij alle maatschappelijke ontwikkelingen kan vertellen, dat er ook geen enkele motivatie is waarom hij deze elementen wel zou moeten kunnen aangeven.

Verder bevestigt verzoeker dat hij voor de bank werkte, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS en bevestigt hij dat er andere filialen waren van de bank maar dat dit niets met zijn werk te maken had, dat hij loketbediende was en zijn tussenkomsten dan ook beperkte tot zijn werk, dat bij de vragen naar zijn cliënteel hij onder meer kon aangeven dat dit vaak politie en militairen waren, dat hoewel er effectief dus andere kantoren waren van de bank, zijn cliënteel hoofdzakelijk uit militairen en politiemensen bestond, Darisprekenden, dat het openen van een nieuw kantoor dit niet noemenswaardig heeft gewijzigd, dat het CGVS ook niet aantoont waarom dit zo zou zijn en zich niet kan baseren op objectieve gegevens dienaangaande, dat bij twijfel over de plaats van tewerkstelling, het CGVS steeds bevestiging kan vragen aan de bank, dat hij dit ook zal trachten te bekomen. Hij stelt nog dat deze klanten zich dienden aan te bieden bij de bank, dat of dit nu zijn filiaal was of een ander filiaal niet ter zake doet, dat het CGVS dan ook geen argumenten aangeeft waarom dit niet zo zou zijn. Betreffende de aanslagen in de buurt van het bankkantoor waar hij beweerde werkzaam te zijn, stelt verzoeker dat aanslagen in Afghanistan een relatief 'normaal' element zijn, dat de aanslag waarvan sprake niet gericht was tegen de bank en deze aanslag hem ontging, dat het niet mogelijk is alle aanslagen te herinneren, dat ze zo veelvuldig zijn, dat dit niet mogelijk is. Met betrekking tot de locatie van het bankkantoor, wijst verzoeker er op dat hij naar de bank, plaats van tewerkstelling ging via een doodlopende straat, dat op het plan (vrij te consulteren op google earth) kan gezien worden dat de achterkant van de bank effectief ontsloten wordt door een doodlopende straat, dat er geen marktplaats is naast de bank, zoals het CGVS aangeeft, doch wel in dezelfde blok (binnen de vier hoofdstraten). Betreffende bekende restaurants, stelt verzoeker dat hij een kleine bediende/bankier/loketbediende was, dat hij vaak zorgde voor eten maar het kleine lokale restaurants, afhaalplaatsen, take-away's betrof, geen klassieke restaurants zoals wij deze kennen, dat de naam dan ook niet belangrijk is, dat de vergelijking naar ons zou opgaan met betrekking tot frietkoten, sandwichbars, pizzeria's, etc.

Verzoeker meent dan ook dat het CGVS zich manifest vergist, dat vele van de weerhouden punten niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid of het recent verleden van verzoeker te ontkrachten, wel integendeel, dat uit de lezing van het dossier duidelijk blijkt dat hij volgende elementen correct heeft kunnen weergeven:

- de reisweg van en naar de stad (hoewel niet de door het CGVS gewenste reisweg)
- Plaats van tewerkstelling
- Aard van tewerkstelling (in bank – aanvaard door het CGVS)
- Omgeving rond zijn dorp
- Kenmerkende gebeurtenissen rond dorp (incident met soldaat en burgerslachtoffer)
- Aard van cliënteel binnen de bank welke hij als Dari diende te bedienen
- Centrale (actuele) figuren in Kandahar
- ...

Verzoeker meent dat al deze elementen op zich niet worden betwist en zelfs vaak expliciet worden aangenomen, dat het CGVS zich beperkt tot het ontkrachten van bepaalde verklaringen door te stellen dat hij dit of dat zou moeten weten, zonder aan te geven waar hij in de fout is gegaan of waarom hij bepaalde elementen zou moeten weten, dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat de 'ontbrekende' elementen van die aard zijn om de geloofwaardigheid te ondermijnen of te oordelen dat het recent verleden van verzoeker in Afghanistan hierdoor in twijfel kan getrokken worden, dat het CGVS zich moet baseren op objectieve gegevens en niet op vage en ongefundeerde beweringen of suggesties.

Betreffende de neergelegde documenten stelt verzoeker dat deze op zich een bevestiging en een ondersteuning zijn van de door hem aangehaalde elementen en dan ook een objectieve staving zijn hiervan, dat het CGVS deze stukken wenst buiten beschouwing te laten zonder, opnieuw, enig objectief element hiervoor aan te wenden, dat het loutere feit dat er valse documenten in omloop zijn en dat er veel corruptie is, niet wegneemt dat het CGVS *in concreto* de documenten moet beoordelen, mede in het licht van de verklaringen van verzoeker, hetgeen het CGVS nalaat te doen, dat het CGVS zijn beslissing uitsluitend baseert op subjectieve elementen, zonder voldoende rekening te houden met de werkelijkheid ter plaatse, dat hij duidelijke en gedetailleerde informatie gaf, welke rechtstreeks uit de eigen beleving naar voren kwamen.

Volgens verzoeker is het dan ook duidelijk dat wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dat geen van de argumenten van het CGVS volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag ongegrond zou zijn, dat hij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en van mening is dat de stelling van het CGVS slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoeker zich in bevond. Hij verwijst naar de consistente verklaringen in de procedure en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, namelijk dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, dat hij trouwens verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, het CGVS de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen, alsook dat hij van mening is dat men rekening dient te houden met de feitelijke situatie in het land van herkomst en de persoonlijke situatie, onder verwijzing naar arresten van de Raad. Verzoeker verklaart een manifeste angst te hebben om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens, dat de beslissing dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd is.

2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en verzoekt hij een herevaluatie in volle rechtsmacht.

Verzoeker verklaart dat het CGVS duidelijk over andere informatie beschikt dan het ministerie van Buitenlandse Zaken, die de situatie net als uiterst onveilig beschrijft, dat in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid deze twijfel in het voordeel van asiel (en subsidiaire bescherming) moet beoordeeld worden, dat hij verwijst naar het document van CEDOCA en andere algemene bronnen waaruit duidelijk blijkt dat er geen sprake is van veiligheid in zijn district. Na een omschrijving van de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat uit het reisadvies en de algemene gegevens blijkt dat de situatie zeer onveilig is, dat het dan ook geenszins is aangewezen om er iemand naartoe te sturen, dat wat men zijn eigen bevolking afraadt onmogelijk kan opleggen aan iemand van andere origine, dat

bovendien de Europese richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst, dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar *in globo*, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's onderworpen zijn, dat het CGVS zich hiervoor moet baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Verzoeker stelt enkel te kunnen bevestigen dat er in Afghanistan meerdere honderdduizenden vluchtelingen zijn, dat recente rapporten van UNHCR spreken over 425.000 interne vluchtelingen en nog steeds meer dan 2,7 miljoen vluchtelingen in naburige landen, waarbij hij citeert uit '*rapport UNHCR Global Appael 2013 Update*'. Hij vervolgt dat door zijn specifieke achtergrond er eveneens moet gekeken worden of hij bescherming kan genieten van de overheid, dat hij net wordt geviséerd omwille van zijn persoonlijke rijkdom en hij dan ook is onderworpen aan blind geweld in de zin van de subsidiaire bescherming, dat een internationale bescherming zich opdringt, dat het UNCHR in zijn recent rapport van 6 augustus 2013 duidelijk heeft opgenomen dat deze groep personen in bepaalde gevallen moeten/kunnen aanzien worden als onderscheiden sociale groep welke nood heeft aan bescherming, dat dit element niet werd onderzocht door het CGVS in haar overwegingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat het loutere feit dat het CGVS zou twifelen aan zijn verblijfplaats of meer in het bijzonder zijn verblijf in de stad, niet wegneemt dat er naast dit gegeven voldoende elementen aanwezig zijn die aantonen dat hij wel van de betrokken regio is en dat hij zeer concrete informatie heeft gegeven over de omgeving en reisweg in en rond zijn dorp, dat de analyse van de subsidiaire bescherming niet aan de kant kan geschoven worden louter door het vermoeden van (en ontkenende) bedrieglijke vaststellingen, dat de beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-generaal te herzien of te hervormen en hem aldus de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het vluchtelingenverdrag toe te kennen.

2.4. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een stuk 4 'Plan met aanduidingen'.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.6. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het Afghanistan in het algemeen en omtrent het district Panjwayi in de provincie Kandahar in het bijzonder, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit wat volgt blijkt dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Het kan de verwerende partij en de Raad, gelet op het gebrek aan ernstige aanwijzingen over het hebben van een bescherming of van de nationaliteit van een land of meerdere landen, dan ook niet ten kwade worden geduid geen verder onderzoek te verrichten naar de mogelijke bescherming in één of meerdere landen.

2.7. Verzoeker kan aldus ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had, dat uit zijn verklaringen duidelijk is gebleken, minstens voldoende ernstig naar voren is gekomen, dat hij voldoende redenen had om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst, dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, dat het CGVS de plicht heeft om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken en de plicht heeft de waarheid aan het licht te brengen.

2.8. Verder kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelikheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de commissaris-generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen. Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoeker nalaat aan te geven naar welk arrest of welke arresten van de Raad hij wenst te verwijzen. Overigens herhaalt de Raad dat ten aanzien van verzoeker, omwille van het gebrek aan geloofwaardige verklaringen en het gebrek aan medewerking tot het bepalen van het land/de landen waarvan hij de nationaliteit bezit en de regio waarvan hij afkomstig is, het land/de landen van nationaliteit en de regio van herkomst niet kon(den) worden vastgesteld zodat het niet mogelijk is om de gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en het risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te onderzoeken.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen geboren is in 1992, in zijn dorp in Zangihabad, Panjway district in de provincie Kandahar (verklaring DVZ, p. 4, vraag 4, 5 en 10; gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3; gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, vragen 2-4), woonde van zijn geboorte tot 2009. Verzoeker woonde, volgens zijn verklaringen, van 2009 tot aan zijn vlucht, in de stad Kandahar waar hij werkte bij Kabulbank (verklaring DVZ, p. 5, vraag 12; gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3). Verder blijkt dat verzoeker 12 jaar naar school is geweest en het middelbaar onderwijs heeft afgemaakt (verklaring DVZ, p. 5, vraag 11; gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 8).

2.10. Gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, zoals die terug te vinden zijn in het gehoorverslag van 21 november 2013 en 20 februari 2014, stelt de Raad vast dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat zich recentelijke afspeelde in deze regio.

2.10.1. Vooreerst maakt verzoeker zijn verblijf tussen zijn geboorte en 2009 in het district Panjwayi, provincie Kandahar niet aannemelijk.

2.10.1.1. Immers is het niet aannemelijk dat een persoon die van 1992 tot 2009 in het dorp Zangabad heeft gewoond, die 12 jaar school heeft gelopen en die, gelet op zijn beweerde tewerkstelling in de stad Kandahar vanaf 2009 ook buiten zijn dorp kwam, nooit gehoord heeft van Sharakhan (gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, vragen 72 en 73), een dorp dat grenst aan het dorp Zangabad zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (stuk 18, document 2). In het licht van voorgaande, is het evenmin geloofwaardig, indien verzoeker werkelijk afkomstig zou zijn van het district Panjwayi in de provincie Kandahar, dat hij geen omliggende districten van Panjwayi kan opsommen (gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, vraag 60). Het feit dat hij niet in andere districten is geweest, is geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid, gelet op zijn beweerde profiel van geschoolde jongeman die na 2009 in de stad Kandahar bij de bank werd tewerkgesteld als loketbediende (verklaring DVZ, vraag 12; gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 8). Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift voorhoudt dat hij deze omliggende districten wel kon aangeven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins steunt vindt in de gehoorverslagen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. In zoverre verzoeker meent dat hij de omliggende districten wel kan aangeven en deze aanduidt op een aan het verzoekschrift bijgevoegd plan, wijst de Raad er op dat het laattijdig, ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift, geven van antwoorden op de door de commissaris-generaal gestelde vragen, niet ernstig is en als dusdanig geenszins de voorgaande vaststellingen die leiden tot het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers beweerde regio van herkomst en verblijf, vermag te weerleggen.

2.10.1.2. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker, zelfs in rekening genomen dat hij 14 jaar was op het ogenblik van de feiten, geen kennis heeft (gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, vragen 42-44) van een grootschalige operatie van de Canadese troepen, gekend onder de naam Battle of Panjwayi, in 2006 met meer dan honderd gevechtsvliegtuigen en helikopters en waarbij zware gevechten plaatsvonden in de omgeving van het districtcentrum van Panjwayi (administratief dossier, stuk 18, document 22), gelet op de omvang en de nabijheid van de gevechten en gelet op verzoekers profiel. In zoverre verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift voorhoudt dat hij wel aangaf dat er incidenten waren, kan hij gevolgd worden, doch waar verzoeker stelt dat hij gelet op zijn leeftijd niet kon achterhalen wat de aard van de gevechten waren, kan hij niet overtuigen. De Raad herhaalt dat gelet op de omvang en de nabijheid van de gevechten en gelet op verzoekers profiel, het niet aannemelijk is dat verzoeker, zelfs indien de gebeurtenissen zich afspeelden op een ogenblik dat verzoeker 14 jaar was, geen kennis heeft van de voormelde gevechten in 2006 en zelfs stelt dat er geen grote gevechten zijn geweest tussen de taliban en buitenlandse troepen.

2.10.1.3. Het feit dat verzoeker op de vraag waar in zijn regio zich basissen van buitenlandse troepen liggen antwoordt dat er één basis van buitenlandse troepen is en dat die bij het districthuis van Panjwayi ligt (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 11), doch niet weet dat er, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, documenten 12, 25 en 26), meerdere basissen van buitenlandse troepen zijn in zijn district waarvan één in zijn eigen dorp, ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid met betrekking tot zijn verblijf tot 2009 en zijn maandelijkse bezoeken tot 2013 in het dorp Zangabad in het district Panjwayi. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift meent dat hij effectief heeft aangegeven dat er basissen waren in de buurt van de hoofdstad en de omgeving, doch dat hij niet alle zes de basissen kan benoemen, weerlegt hij het voorgaande argument dat het niet aannemelijk is dat hij de basis van buitenlandse troepen die in zijn dorp ligt, niet kent, niet.

2.10.1.4. Verder is het evenmin aannemelijk dat verzoeker niets meer weet te vertellen over Sayed Fazuldin Agha buiten het feit dat hij districthoofd van Panjwayi is (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 10 en 11). In zoverre verzoeker er op lijkt te wijzen dat hij niet weet waarom hij informatie over prominente figuren zou moeten kennen, wijst de Raad er op dat gelet op zijn profiel, zijn jarenlange verblijf in het district en zijn maandelijkse bezoeken tussen 2009 en 2013 aan zijn geboortedorp in het district Panjwayi, van verzoeker kan verwacht worden dat hij bepaalde informatie kan verschaffen betreffende het districthoofd. Het is immers uiterst opmerkelijk dat verzoeker niet vermeldt dat het districthoofd een doelwit was van de taliban en uiteindelijk door hen werd vermoord in 2012, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (stuk 18, document 34). De loutere bewering van verzoeker dat hij hiervoor geen interesse had, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.10.1.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijf tot in 2009 en zijn maandelijkse bezoeken tot 2013 in het dorp Zangabad in het district Panjwayi ongeloofwaardig te bevinden.

2.10.2. Ook aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling en verblijf in de stad Kandahar van 2009 tot januari 2013 (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3) kan geen geloof gehecht worden.

2.10.2.1. Immers verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor dat hij niet ver van Kabulbank woonde (tien minuten à kwartier te voet), in de wijk Mirwais Mina, in Shahr-e Naw (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3), terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, documenten 6 en 16) blijkt dat Mirwais Mina een wijk is gelegen in het oosten van Kandahar-stad en dat Shahr-e Naw een wijk is in Kandahar-stad. Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift stelt nooit te hebben aangegeven in de wijk Mirwais Mina te hebben gewoond, dat hij in een straat woonde genaamd naar de wijk of met een sterk gelijkende naam, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit het eerste gehoor dat verzoeker verklaarde te wonen in de stad Kandahar in 'Mirwaismina, chawk e shar e naw' en dat hij bevestigend antwoordde op de daaropvolgende vraag of Mirwais Mina een wijk was (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3). Bovendien werd verzoeker er tijdens het tweede gehoor op gewezen dat hij in het eerste gehoor op het CGVS aangaf dat hij in de area Mirwais Mina woonde in Kandahar. Indien verzoeker in het eerste gehoor met het antwoord 'Mirwaismina' had willen doelen op de naam van zijn straat, dan is het niet aannemelijk dat hij hier niet op wijst wanneer het CGVS tijdens het tweede gehoor aangeeft dat hij eerder vertelde dat hij in de 'area' Mirwais Mina woonde (gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, vraag 94). Bovendien doet ook verzoekers opmerking ter gelegenheid van het tweede gehoor, als antwoord op de opmerking dat hij eerder aangaf dat hij in Mirwais Mina woonde in Kandahar, dat het niet in Mirwais Mina was dat hij woonde, dat dit een bushalte is (gehoorverslag CGVS 20 februari 2014, vraag 94) alsook zijn opmerking ter gelegenheid van zijn verzoekschrift dat de bedoelde wijk eerder een stopplaats is, geen afbreuk aan zijn duidelijke verklaringen tijdens het eerste gehoor, doch integendeel, zijn in tegenstrijd met deze verklaringen, wat ernstige vragen doet rijzen omtrent verzoekers daadwerkelijke verblijf in de stad.

Waar verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift nog stelt dat hem nooit gevraagd werd dit te verantwoorden, wijst de Raad er vooreerst op dat het CGVS tijdens het tweede gehoor wel degelijk aangaf dat hij eerder stelde dat hij in Mirwais Mina woonde, zodat hij de mogelijkheid kreeg verduidelijkingen aan te brengen. Echter, zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn verzoekers verduidelijkingen niet dienstig, nu verzoeker tijdens het eerste gehoor duidelijk verklaarde in Mirwais Mina te wonen in Shahr-e Naw en stelde dat Mirwais Mina een wijk was en ter gelegenheid van het tweede gehoor, toen gewezen werd op zijn verklaring, verzoeker geenszins aangaf als zou Mirwais Mina de straatnaam betreffen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht de aandacht van de asielzoeker te vestigen op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen.

2.10.2.2. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker, gelet op het feit dat hij Dari spreekt en Darisprekenden in de stad Kandahar een minderheid vormen, geen wijken of regio's kan noemen waar veel mensen wonen die Dari spreken als hoofdtaal (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3), doch enkel stelt dat sjieten die Dari spreken Topchi heten, dat dit de naam is van een stam. De wijk Kabul Shah waar volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, document 6) veel Darisprekenden wonen, laat verzoeker onvermeld. Met de stelling dat hij enkele Darisprekende kennissen en vrienden had en dat dit voldoende was, dat hij elke twee weken à elke maand naar zijn dorp ging waar zijn sociale bindingen zich bevonden, weerlegt verzoeker voorgaande vaststelling dat

het niet aannemelijk is dat hij als lid van de Darisprekende minderheid geen wijken of regio's kan noemen waar veel Darisprekenden wonen, niet.

2.10.2.3. Het is eveneens weinig geloofwaardig dat iemand die heel zijn leven heeft doorgebracht in de provincie Kandahar, er 12 jaar naar school is geweest en er werkzaam was als loketbediende in een bank, geen plaatselijke radiostations of kranten kan opnoemen (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 12-13). Waar verzoeker lijkt aan te geven dat hij niet weet waarom hij zou moeten kunnen antwoorden op vragen betreffende lokale radiostations en kranten, herhaalt de Raad dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij enige kennis heeft over plaatselijke radiostations en kranten daar hij zijn hele leven heeft doorgebracht in de provincie Kandahar, er 12 jaar naar school is geweest en er werkzaam was als loketbediende in een bank.

2.10.2.4. Verder verklaart verzoeker in de stad Kandahar gewoond te hebben omwille van zijn werk van 2009 tot 2013 in de New Kabulbank (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 3). Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal terecht *"U verklaarde in de stad Kandahar verbleven te hebben omwille van uw werk in de New Kabulbank. Gevraagd naar andere kantoren van de New Kabulbank in Kandahar antwoordt u dat er nog een ander kantoor is en stelt u vaagweg dat dit ver van jullie kantoor, ergens buiten de stad, in een buitenlandse militaire basis was. U weet echter niet hoe die buitenlandse militaire basis noemt of wie er op die basis aanwezig is, noch weet u wanneer dat kantoor is opengegaan (CGVS 21 november 2013, 9). Dit is zeer opmerkelijk. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er op 25 juli 2012 een nieuw kantoor is opengegaan in Kandahar en dit op het "Joint regional Afghan National Police Center". In tegenstelling tot hetgeen u verklaarde is dit geen buitenlandse militaire basis, maar het grootste trainingscentrum van de Afghaanse Nationale Politie binnen Afghanistan. Indien u daadwerkelijk werkzaam was in het bankkantoor in Kandahar zou u hiervan op de hoogte zijn aangezien de opening van dit kantoor een rechtstreekse impact had op de uitoefening van uw beroep. U verklaarde immers dat u het loon uitbetaalde van overheidspersoneel, waaronder politiebeambten (CGVS 21 november 2013, 9 en 14) en dat u dit deed samen met één andere collega (CGVS 21 november 2013, 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt inderdaad dat leden van de nationale politie naar het kantoor van de New Kabulbank in de stad Kandahar dienden te gaan om hun loon te ontvangen, hetgeen ernstige veiligheidsrisico's met zich meebracht. Door de opening van het nieuwe kantoor werd dit veiligheidsprobleem opgelost. De informatie waarover het CGVS beschikt spreekt van 5000 mensen die van dit nieuwe kantoor gingen gebruik maken, en die bijgevolg voor de uitbetaling van het loon niet meer naar het kantoor in Kandahar stad dienden te komen. Gelet op het feit dat u daar verklaart gewerkt te hebben tot de eerste week van dalwa (dit is eind januari) 2013 en het kantoor op het trainingscentrum is geopend op 25 juli 2012, kan niet worden aangenomen dat u hiervan niet op de hoogte bent. Bovendien werd u expliciet gevraagd of overheidspersoneel, waaronder politiebeambten, steeds naar uw bankkantoor dienden te komen om hun salaris te ontvangen. U bevestigde dit en stelde dat er voor hen geen enkele andere manier was om hun loon te krijgen (CGVS 21 november 2013, 14), wat aldus duidelijk wordt tegengesproken door de informatie waarover het CGVS beschikt."*

Waar verzoeker stelt dat hij bevestigde dat hij voor de bank werkte alsook dat er andere filialen waren van de bank maar dat dit niets met zijn werk te maken had, dat hij loketbediende was en hij zijn tussenkomsten dan ook beperkte tot zijn werk, dat hij aangaf dat zijn cliënteel bestond uit politie en militairen, dat hoewel er ook andere kantoren waren, het cliënteel effectief hoofdzakelijk bestond uit militairen en politiemensen, Darisprekenden, dat het openen van een nieuw kantoor dit niet noemenswaardig gewijzigd heeft, dat het CGVS niet aantoont waarom dit zo zou zijn en zich niet kan baseren op objectieve gegevens dienaangaande, beperkt hij zich tot het herhalen en bevestigen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerlegt, noch ontkracht. Immers argumenteerde de commissaris-generaal dat het openen van een nieuw filiaal net wel met zijn werk en zijn tussenkomst te maken had, nu meer dan 5000 mensen van het nieuwe kantoor gebruik maakten en dus voor de uitbetaling van hun loon – waarvoor verzoeker verantwoordelijk was (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 13) - niet meer naar het kantoor in Kandahar dienden te komen. Verzoeker kan verder, gelet op de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal die aangeven waarom het openen van het nieuw kantoor een invloed had op verzoekers werk en diens cliënteel en die gebaseerd zijn op objectieve informatie die zich bevindt in het administratief dossier (stuk 18, documenten 17-21), niet dienstig voorhouden dat zijn cliënteel hoofdzakelijk uit militairen en politiemensen bestond en dat het openen van een nieuw kantoor dit niet noemenswaardig gewijzigd heeft. De loutere bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal zich niet zou gebaseerd hebben op objectieve gegevens,

zonder dit *in concreto* toe te lichten, is niet dienstig om de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd te ontcrachten. Waar verzoeker nog stelt dat bij twijfel, de commissaris-generaal bevestiging kan vragen aan de bank, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In zoverre verzoeker stelt dat hij bevestiging van zijn plaats van tewerkstelling zal trachten te bekomen, stelt de Raad vast dat op heden geen dergelijke bewijs werd overgemaakt aan de Raad. Waar verzoeker nog voorhoudt dat de klanten zich dienden aan te bieden bij de bank, dat het niet ter zake doet bij welk filiaal, gaat hij voorbij aan het feit dat, doordat de klanten van verzoeker zich dienden aan te bieden bij een nieuw filiaal, dit een invloed moet hebben gehad op zijn werk en tussenkomsten, waardoor het niet aannemelijk is dat hij niet weet hoe de basis waar het nieuwe kantoor is gevestigd, heet, noch dat het zich bevond op een trainingscentrum van de Afghaanse Nationale Politie, noch wie er aanwezig was of wanneer het kantoor is opengegaan.

2.10.2.5. Verzoeker heeft ook geen weet van aanslagen voor zijn vertrek uit Afghanistan in de buurt van het bankkantoor waar hij werkzaam was (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 9-10), terwijl uit informatie die toegevoegd wordt aan het administratief dossier (stuk 18, documenten 17-19) blijkt dat er in december 2010 een zelfmoordaanslag werd gepleegd in de buurt van het voornoemde bankkantoor waar verzoeker werkte waarbij drie mensen om het leven kwamen en 26 anderen gewond raakten. Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij sinds 2009 (gehoorverslag CGVS 21 november 2013, p. 8) voor de bank in de stad Kandahar werkte, is het niet aannemelijk dat hij geen notie heeft van de voornoemde aanslag.

2.10.2.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er dus geen geloof gehecht worden aan verzoekers verblijf in de stad Kandahar van 2009 tot 2013, noch aan zijn tewerkstelling in een kantoor van een bank in de stad Kandahar.

2.11. Waar verzoeker er nog op wijst dat uit de lezing van het dossier blijkt dat hij bepaalde elementen wel correct heeft kunnen weergeven, dat hij duidelijke en gedetailleerde informatie gaf, welke rechtstreeks uit de eigen beleving naar voren kwamen, alsook stelt dat het loutere feit dat het CGVS zou twifelen aan zijn verblijfplaats of meer in het bijzonder zijn verblijf in de stad, niet wegneemt dat er naast dit gegeven voldoende elementen aanwezig zijn die aantonen dat hij wel van de betrokken regio is en zeer concrete informatie heeft gegeven over de omgeving en de reisweg in en rond zijn dorp, merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker bepaalde zaken wel weet, niets wijzigt aan de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekers kennis niet toereikend is om zijn afkomst uit het district Panjwayi in de provincie Kandahar en zijn verblijf vanaf 2009 tot 2013 in de stad Kandahar aannemelijk te maken.

2.12.1. Betreffende de door verzoeker tijdens de asielprocedure voorgelegde documenten, wijst de Raad er op dat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn herkomst niet kunnen herstellen. Immers dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen, zo wordt vastgesteld, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). Zodoende kan geen bewijskracht worden gehecht aan de door verzoeker voorgelegde taskara, de brief van de taliban alsook het document van de dorpsoudste waarin verzoekers problemen worden bevestigd, welk document bovendien een gesolliciteerd karakter heeft. De door verzoeker overgemaakte kaarten van de New Kabulbank, het certificaat van zijn opleiding en de door hem overgemaakte foto's tonen geen tewerkstelling in de stad Kandahar aan.

2.12.2. De door verzoeker neergelegde kaart waarop hij enkele dorpen en districten aanduidt om aan te tonen dat hij wel degelijk uit de door hem beweerde regio afkomstig is, kan niets wijzigen aan de bovenstaande vaststellingen, daar, het weze herhaald, het laattijdig, ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift, geven van antwoorden op de door de commissaris-generaal gestelde vragen, niet ernstig is en als dusdanig geenszins de voorgaande vaststellingen die leiden tot het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers beweerde regio van herkomst en verblijf, vermag te weerleggen.

2.12.3. Verzoekers stelling ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat hij bovendien een nieuw stuk voorlegt welke de tewerkstelling binnen de bank kan ondersteunen, mist feitelijke grondslag. Tot op heden werd aan de Raad geen nieuw stuk overgemaakt dat zijn tewerkstelling binnen de bank in de stad Kandahar zou moeten ondersteunen. Waar hij nog stelt dat hij al het mogelijke doet om

documenten voor te brengen en in de loop van de procedure zal trachten alsnog deze te bekomen en voor te leggen, merkt de Raad op dat verzoeker enkel ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift een kaart met aanduidingen overmaakte, die hierboven reeds besproken werd, doch in de loop van de procedure voor de Raad tot op heden geen andere documenten voorlegde.

2.13. Waar verzoeker herhaaldelijk stelt dat de argumenten van de verwerende partij gebaseerd zijn op subjectieve elementen, zonder objectieve ondersteuning, en dat de weerhouden punten van de verwerende partij een puur arbitraire beoordeling uitmaken, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu*. De Raad wijst er nog op dat door de asielinstanties geoordeeld wordt op grond van de feitelijke elementen zoals die worden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij *in casu* heeft nagelaten.

2.14. In zoverre verzoeker nog meent dat de verwerende partij bij het grootste deel van haar analyse uitgaat van een zeer westerse benadering, daar waar de Afghaanse samenleving volledig anders is samengesteld en opgebouwd, beperkt hij zich tot een loutere theoretische opmerking, zonder deze *in concreto* toe te passen op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker voert geen dienstig argument aan waaruit blijkt dat de verwerende partij bij haar analyse uit is gegaan van een westerse benadering.

2.15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij werkelijk afkomstig is uit de door hem voorgehouden regio van herkomst zodat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat zich recentelijk afspeelde in deze regio, waardoor niet verder dient te worden ingegaan op verzoekers vluchtrelaas.

2.16. In zoverre verzoeker nog stelt dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat de 'ontbrekende' elementen van die aard zijn om de geloofwaardigheid te ondermijnen of te oordelen dat het recent verleden van verzoeker in Afghanistan hierdoor in twijfel kan getrokken worden, wijst de Raad er op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen. Evenmin dienen alle negatieve elementen opgenomen te worden in de beslissing, doch enkel deze elementen die de bestreden beslissing kunnen dragen. De Raad herhaalt dat bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid met betrekking tot verzoekers regio van herkomst.

2.17. De Raad merkt verder op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct

mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen onmogelijk.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

2.18. Verzoekers opmerkingen dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken de situatie als uiterst onveilig beschrijft, dat in geval van twijfel over de toekomstige veiligheid, deze twijfel in het voordeel van asiel en de subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld, dat uit het document van CEDOCA en andere algemene bronnen duidelijk blijkt dat er geen sprake is van veiligheid in zijn district, dat er in Afghanistan meerdere honderdduizenden vluchtelingen zijn, dat hij omwille van persoonlijke rijkdom zal onderworpen worden aan blind geweld, zijn dan ook niet relevant.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER